

култура въ Япония. Тукъ чая — питие се е употребявалъ отъ японската аристокрация (по-първитѣ хора), която започнала да черпи гоститѣ си съ чай. Започнали да приготвяватъ чай и на разни забави и при важни тържествени държавни срещи и съвещания. А сега въ Япония, така нареченитѣ „чайни домове“, сж нѣщо обикновено и най-много.

Въ Европа чая е пренесенъ сжщо отдавна и то по два пътя: въ Русия презъ сев. Китай, а въ зап. Европа изъ южния Китай, посредствомъ голѣмитѣ презкеански търговски параходи. Употрѣбата на чая се разпространила бърже, първо въ цѣла Англия, която донасала чай изъ своитѣ колонии въ Индия и ост. Цейлонъ, а следъ това и въ другитѣ Европейски държави: Холандия, Дания, Протугалия, Франция и Германия. Англичани и португалци започнали настойчиво да отгледватъ чайния храстъ въ своитѣ колонии, още по-вече, като разбрали, че чайното дърво е непридирчаво къмъ почва — еднакво вирѣе въ глине-ста и пѣсъчлива почва, достатъчно е само да има изобилие на влага въ въздуха и топлина и то въ периода на растежа.

Чая не обича подпочвената влага и затова подполюкостенъ е оня чай отъ низинитѣ, отколкото този по баиритѣ и отсаднитѣ мѣста.

Засѣването на чая става по следния начинъ: прѣснитѣ семена (годни да поникнатъ) се поставатъ въ специално приготвени лежи. Щомъ като поникнатъ семената, подкрепватъ младитѣ дръвчета съ подпорки и следъ като заякнатъ, ги разсаждатъ изъ плантациитѣ. Китайцитѣ и японцитѣ садятъ чая презъ пролѣтта, а англичанитѣ — презъ зимата. Дръвчетата се посаждатъ на редове на по нѣколко крачки разстояние. Въ първитѣ 2—3 години чайното дърво расте на свобода, после рѣжатъ стеблата така, че да се образува храстче не по-високо отъ 1—2—3 метра. На едно храстче е необходимо около 1 кв. метъръ мѣсто. Чайното храстче трѣбва да се огрѣва свободно отъ слънцето, за да могатъ листата му да сж хубаво зелени, свежи и сочни. Храста не бива да израства на високо, за да може по-лесно да се обиратъ листата му. Едва на третата година чайното дърво е придобило формата на храстъ и на следната